

Алексей пристигаше! И с него идеше храната, свободата. Идеше жадувания час за цар Иванко: да види годеницата си Теодора, да се провъзгласи за цар, под покровителството на ромейския василевс и мощните му войски. Нека тогава Асеновите боляри смееха да го наричат още метежник и незаконен цар!

А друмовете се белееха, пусти, замъглени от прах. Понякога по тях препускаха войскаарски дружини. Ала това бяха отряди на Петрови сподвижници.

Иванко се разхождаше като звяр в клетка из Царевецката твърдина. Долу в града не смееше да се покаже никому. Веднъж бе искал да приеме почитта на поданиците си, но бе посрещнат с толкова враждебен ропот, с толкова ледено мълчание, че не пожела втори път да се излага, може би и на по-лош прием.

О! Тия кучета щяха да се научат да го уважават... Когато император Алексей се явеше в Търновград с целия блясък на византийския двор, заобиколен от своите верни варяги с позлатени секири на рамо, когато в "Свети Димитър" го венчаеха с чудната хубавица Теодора, внучка на императора, а след това и двамата ги провъзгласяха владетели на България, тогава щяха да видят тия дръзки горделивци, как се гледа с презрение на цар Ивана...

В падалия сдрач Иванко се луташе като несвестен из градините на палата, обикаляше край стражниците, ала не смееше да влезе вътре. Най-после той полека открехна тежката дъбова вратичка на малката дворцова църква и несмело застана посреди храма, без да дръзне да вдигне поглед към иконата на Богородица. Полека коленичи, прекръсти се. Ала сърцето му бе хладно и тежко като камък. Не можеше да ^упророчи гореща молба. Не верваше, че ще бъде приета и чута. Най-сетне той се изправи. Неясна мисъл